

և վաղերիան. դու անոնց իբր պահապան հրեշտակ եղիր. հսկէ այս օրիորդին վրայ՝ որուն Աստուած նեծամեծ փառքեր պատրաստած է, և նեցուկ նկիր այս ծնընունդին՝ որ պէ՛տք ունի խաղաղութեան:

Վաղերիա համբուրքեց Սրբոյն ձեռքը, և արցունքը չորցնելով՝ ըսաւ ի իրախտագիտութեամբ.

— Հայր իմ, բարեբարդ իմ: Ա՛յն օր իմ ձայնս պիտի բարձրանայ քրեց օրհնելու համար. առանց քեզի՝ կը սոսկամ յիշելու՝ որ ես մինչեւ հիմայ աւար մ'եղած պիտի ըլլայի դժոխքի: Եւ պարտական եմ իմ փրկիչին: Ա՛յն, մի՛ մոռնար զիս աղօթքներուդ մէջ. Աստուած կը լսէ սուրբերուն աղօթքին:

— Այ՛, ես պիտի աղօթեմ ձեր ամենուն համար. բայց այդպէս բոլորովին մի՛ մտադռնորդ եռաբազան ժամանակ կայ մեկնելուս, դեռ առաջատու բացած է՛ զիս Հռովմէն անող անող նաւն ...:

Պարապ տեղ Հերոնիմոս կը ջնարար զուարթացնէ իր բարեկամները. ինչ որ ալ ընէր՝ ոչ ոք կը ժպտէր. և բոլորն ալ լուսուսուծն է ցաւով կը մտածէին իրենց Վարդապետին մերձաւոր բաժանման վրայ:

Մեկանիսա միւսներուն համեմատութեամբ այնչափ տրտմած չէր, վասն զի չուտ թէ ոչ՝ պիտի երթար Սրբոյն տեսնէ. բայց այնպէս չէր վաղերիայի և Վղդդիտի համար, որոնք հազիւ կը ծածկէին իրենց ցաւը:

— Ի՛նչ պիտի ըլլայ մեզի, երբ դու ալ թողուս զմեզ, ո՛վ Մեկանիսա, ըսաւ օրիորդն:

— Մի՛ վախեր, ես չեմ հեռանալ՝ առանց ապահովցնելու նախ ձեր իրեանքը:

— Աղէ՛, զմեզ ալ միասին տար, գոչեց Վաղերիա, պատրիկուհւոյն գիրկը ինկնալով:

— Հայրդ չի կրնար մեզի հետ գալ, ո՛վ դուստր. բայց մի՛ լար, մենք նորէն գիրար կը տեսնենք այս աշխարհիս վրայ, և եթէ Աստուած չուզէ այս բանս, այն ատեն երկինքը կը տեսնուի՛նք իրարու հետ:

— Այ՛, երկինքը, ուր պիտի երթամ ես ձեզի սպասելու համար, ընդհանեց խօսքը Դեկոս խորունկ ձայնով:

Ամէնքն ալ պատրիկին երեսը նայեցան, և Հերոնիմոս զարմացած անոր խօսքերուն վրայ՝ խոր հառաչանք մը հանեց, և Վղդդիտս աւելցուց.

— Ո՛վ քաջակորով երիտասարդ, մի՛ խօսիր դու մահաւան վրայ, և ինքի՛ ծերունուդ թո՛ղ ձեզմէ՛ ամենէն առաջ փրկութեան յաւիտեանական նահապետութեան հասնելու յոյսը:

— Որչափ անգամ տեսած եմ նորարողող թփիկին ինկնալը՝ դարաւոր կաղնիին առջեւ, ըսաւ Դեկոս:

— Վերջ տանք այս տխուր մտածութիւններուն, գոչեց Մեկանիսա, և իր բնիկ աշխուժութեամբ՝ զուարթ կերպ մը տուաւ խօսակցու թեան:

Երբ Հերոնիմոս և Դեկոս մեկնեցան՝ Մեկա-

նիայի տունէն, Վաղերիա սենեակը քաշուեցաւ, և չկրնալով քնանալ, լացաւ և աղօթեց բոլոր գիշերը:

Հոյնպէս Դեկոս ալ սաստիկ տրտմեր էր Հերոնիմոսի մեկնելուն վրայ, և պիտի ուզէր անոր հետ մէկտեղ երթալ, բայց չէր կրնար թողուլ ուսմունքը, և միանշանակաւ վիճակի կոչումն չուէննալով՝ չէր ուզեր ինքզինքը ուխտադրութեան ներքեւ ձգել, որուն վրայ կրնար զոյջալ ապագային:

Հերոնիմոսին Հռովմէն մեկնելու իրիկունը՝ Մեկանիսա և Կղդդիտ միասին հաւաքուիւր էին Ասեղայի տանը մէջ, որ դեռ չէր գիտեր Սրբոյն մեկնելը, երբ իրեն թուղթ մ'եկաւ:

Երկայն նամակ մ'էր զոր Հերոնիմոս գրած էր դեռ ոտքը չդրած գինքը Եգիպտոս տանող նաւին մէջ, որով կ'իմացնէր նա իր մեկնումը, և կը վերջացնէր զայն այս խօսքերով. « Ողջունէ բոլոր քոյրերը, և ըսէ իրենց՝ թէ միասին պիտի էլլենք Քրիստոսի ատենանը, ուր ամենուն յայտնի պիտի ըլլայ թէ ինչ դիտաւորութեամբ ապրած է իւրաքանչիւր ոք: Մի՛ մոռնար զիս, ո՛վ գերազանց օրինակղ ողջախոսութեան և կուսութեան, և քու աղօթքովդ հանդարտէ՛ ծովուն խռոված ալիքները՝ »:

Ասելիս համբուրքեց Հերմոսանդն յարգանքով Սրբոյն գրութիւնը. յետոյ աչքերը դէպ ի երկինք վերցնելով՝ ըսաւ յուզմամբ.

— Հերոնիմոս, քու աղօթքներդ իմիներես աւելի լսելի կ'ըլլան Աստուծոյ. աղօթէ՛ ուրեմն որպէս զի այս իմ մահականացու մարմինս հանգչի չուսուղ գերեզմանին մէջ:

Հոն ներկայ եղողներն հեծկտանքով լացին, և մինչդեռ սուրբ Վարդապետն կը համբարողեր ծովուն վրայ՝ ուրախացած կրկին տեսնելու Քրիստոսի ծննդեան և մահաւամբ նուիրապարծնութեան, անդէին իր բարեկամներն կու լային դառնապէս, և բոլորովին անմխիթար մնացած՝ մտքով կը հետեւէին անոր:

## ԻՆՉ ԵՍԱՏԱՆ

Երազ մ'է Սատամ. Մեղքմ ու իւղղի խաթ իմքմ ըստիծեց. Սատամ է Կայէմն Որ իրըր զազամ՝ երկվայիմ շանթէմ չաւածուած, փայտի ղէպ ամնապատմեր:

Երազ մ'է Սատամ. Ատտիղասմ է մա. Որ ամգուլ զօրքով՝ մարդկամ զանկերու Վըրայէմ կ'անցնի. դալար խոտ անգամ Այդ ասպատակի ոտքէմ կը լորմայ.

Երազ մ'է Սատամ. Մազըթթմ ամարդար Որ կը տապալէ մատնի թըշմամիմ, Մեր մէջմ է Սատամն, ծւ այմ մեղքերում, Որ մերուժ չուցիմ, իմքմ է յար պատմաւ, Ծւ օր մը թէ մարդ՝ յոգմած ատելէ, գատնեղազմներէ, քսկէքն սիրով Ապրիլ, պիտի ծայն մ'այմ ատեմ լըսուէր Երկրէմ, ծովերէմ, Թէ « մեռա Սատամ »:

ԱՆԱՐՏԱՆ ԱՆԱՐՏ

Թըգմ. Հ. Դ. ԲՈՒԿԱՆԱ

1. Հերոնիմոս աս Ասեղա. Թղթ. ԽԵ.